

Otvaranje nove zgrade RTRS Za televizijski dom - spremni!

09/05/2010 11:55 by Administrator

Za utjehu, valja podsjetiti da je Banjaluka i u Drugom svjetskom ratu bila mamac za zlikovce: Pavelić ju je proglasio glavnim gradom NDH. I on bi vjerovatno - da je živ - sada bio ponosan na braću po noću iz RS: zgradu televizije, naime, nazvali su Dom! I Pavelić bi onda spremno uzviknuo: Za dom spremni, braćo Aĉetnici! I za vakta NDH kao i sada, za vakta NDS, moji su jedva živu glavu izvukli, uz prebijanje, poniĉavanje i tjeranje na aĉeradnu obavezu. Pa Aĉe i ovo faĉizoidno Aĉetnikovanje proĉi

Radiotelevizija Republike Srpske dobila je novu zgradurinu, taman tamo gdje joj je i mjesto: uz sliĉno Aĉudoviĉte u kojem stoluje i gazda vlada. Baĉi na pravom mjestu nikla su ta zdanja, tamo gdje su oca od moga prijatelja bili zatvorili tokom rata. Pod optuĉbom da je on, banjaluĉki ugledni advokat, uz to sticajem okolnosti Boĉinjak, zajedno sa joĉi uglednih a inovjernih Banjaluĉana, skovao zavjeru i digao u vazduh ni manje ni viĉe nego dĉamiju Ferhadiju. Eto, Boĉinjaci se sjetili da napakoste Srbima pa lansirali poput raketa Aĉak 216 dĉamija u Bosanskoj krajini, ne bi li svalili na nekoga srpska pleĉa pakleni gnjev svijeta. Ma nijednu nisu ostavili, ni za ukras ni za pelcer! Nekad je na mjestu gdje je sada aĉejavni servis bio Mali logor bivĉje JNA. A Aĉto se zvao mali, tek mi sad nije jasno, kad su vojsku odatle istjerali. Ogroman je to plac, baĉi u centru grada i sad po tom prostoru niĉu nove zgrade, beton, beton samo beton, u koje se useljavaju neki novi ljudi, nenaviknuti na asfalt, al ga valjda Aĉeljni. Pretpostavljam da je to razlog i za Aĉto u tim novim Aĉetvrtima ne sade drveĉe. I za Aĉto su posjekli glavnu aleju, sve one divne kestene, koje optuĉiĉe da su se razboljeli pa da bolest ne preĉe na ljude - morali su ih iz korijena poĉupati. Banjaluka je, ka Aĉu, u bivĉjoj Jugoslaviji bilo meĉu najzelenijim gradovima. Danas se to zelenilo nekako prorijedilo. Jer ovdje se i glava tokom rata mogla izgubiti ukoliko biste se preĉili pa za ljetnih Aĉega obukli recimo zelenu majicu, koja uz to joĉi vuĉe na aĉebajramsku farbu. Doduĉe, ni maĉarsko-zelena nije bila baĉi neĉto poĉeljna, jer ko Aĉe se sad bakĉati nijansama zelenog. Sem, naravno, maslinasto ili maskirno-zelenog, to je bila stvar prestiĉa, posebno kod onih koji ratiĉta nisu vidjeli ali su se zato po gradu napljaĉkali i naklali - maĉjala! A bilo je Aĉak i ideja da se Vrbas ofarba u plavo, kao i kroĉnje u Aleji uzdisaja i u Aleji izdisaja. Ili u crveno-plavo-bijelo, Aĉto bi bilo joĉi i najbolje. Ponestalo, meĉutim, farbe. Sa ljljanima je, pak, bio drugi sluĉaj. Njih su u Banjaluci jednostavno zabranili i niste ih ni za lijek mogli naĉi tokom rata a bogami ni dugo poslije. Jer ljljani su, kao Aĉto je poznato, islamsko cvijeĉe! PHOTO: blog.b92.net Sveĉano otvaranje Doma RTRS svojim je nastupom uveliĉao ni manje ni viĉe nego Goran Bregoviĉ, sa onim svojim grobljansko-svadbarskim orkestrom, uz to pojaĉan i ansamblom pitoresknog naziva - aĉeSrbadija. Aĉini mi se da je Mile od Lijevĉa na Aĉurku sletio helikopterom, sa nebasa, kako bi drugaĉije. Muriya je blokirala ceste po gradu da Brega na miru odradi joĉi jednu lijepu tezgju. A ta je sve taj Aĉovjek u stanju da uradi zarad sopstvene guzice! Kakav talenat da se podiĉe najniĉim ukusima i kakav fatalan nedostatak stida, to je stvarno za diviti se. Vidim, sad svi kukaju na ovu pjesmu Aĉto je sklepaio za Evroviziju. Al ti Aĉto kukaju oĉigledno ne idu po veĉinskim diskotekama i splavovima. Tamo je to hit, isto kao besmisleni aĉeKalaĉnjikovĉ ili ona, boĉmeprosti, aĉeMjeseĉina. Tako da budite sigurni: djeca Aĉe vam odrastati uz Bregoviĉeve aĉehitove joĉi dugo, duugo. Hitove u kojima svaki stih predstavlja promociju predrasude i kao takav duboko se usaĉuje u aĉekolektivnu svijest aĉe jednog malog primitivnog naroda. aĉeBalkan? S koljena na koljeno, takorekuĉ. Zato je Goran Bregoviĉ zloĉinac. Nisam dugo izdrĉao pred televizorom, iako sam mazohistiĉki pokuĉjavao da Aĉto duĉe gledam emisiju o otvaranju aĉeDoma RTRS. Ali, kad su na samom poĉetku ponudili retrospektivu nazvanu aĉe18 godina RTRS ili neĉto sliĉno, i kada su pred oĉima poĉeli da iskaĉu aĉemili likoviĉe poput rahmetli Rista Aĉoga i sliĉnih medijskih koljaĉa, to se viĉe gledati nije moglo. Ko kad bi Gebels u Njemaĉkoj 1959. napravio specijalku o 20 i kusur godina uspješnog rada njemaĉkog nacistiĉkog radija. Ali, sreĉom po Nijemce a i po ostatak svijeta, Gebels je zavrĉio kako je zasluĉio. U ovom djeliĉu svijeta, meĉutim, neko nije dobio Aĉto je zasluĉio. Eksperiment, vivisekt, na jednoj drĉavi za sada je uspio: doĉete li danas u blentitet Aĉiji je glavni grad moja Banjaluka, vidjeĉete u praksi Aĉta biva kad faĉizam pobijedi. Za utjehu, valja podsjetiti da je Banjaluka i u Drugom svjetskom ratu bila mamac za zlikovce: Pavelić ju je proglasio glavnim gradom NDH. I on bi vjerovatno - da je živ - sada bio ponosan na braću po noću iz RS: zgradu televizije, naime, nazvali su Dom! I Pavelić bi onda spremno uzviknuo: Za dom spremni, braćo Aĉetnici! I za vakta NDH kao i sada, za vakta NDS, moji su jedva živu

glavu izvukli, uz prebijanje, poništavanje i tjeranje na "radnu obavezu". Pa i ovo fašizoidno "etnikovanje" prođi. Photo: Stock A grad je srećen i dotjeran, ne može se reći. Al' im malo "a"neaj, obrati pa nju na ljude koji sjede na klupama pored Vrbasa shvati da je spolja gladac a unutra teški jadac. Ljudi "udnih fizionomija i neartikulisano jezika jedu nešto na tim klupama i bace papir, koru od narandže, najlonsku kesu - direktno na friško ošajanu travu. Oni sjede na klupama naopačke: leđima su okrenuti Vrbasu. Da i zbog tog što je još uvijek smaragdno zelen a ne pravoslavno trobojan? Ili zbog tog što njima Vrbas ništa ne znači, sem da, možda, niz vodu bace još koju kilu "ubreta? Urbicid, nego što! I sad opet treba da prođu najmanje dvije generacije da se koliko-toliko naviknu na asfalt i na pristojno ponašanje. E, moji lalaj, ne znate vi šta su "opravi" do'oaj! Gledam onda djevojke, jer je Banjaluka nekad bila nadaleko "uvena ne samo po njihovoj brojnosti (sedam na jednoga, veli legenda, a ja se "udao u Vojvodinu, od silnog izbora!), veš i po ljepoti. Ima ih srećenih, što jest - jest. I na štikle se odvaže, mada im hod baš nije ko u srne. Ali nema onih lijepih, dugonogih, dugovratih, suptilnih, mističnih gradskih ljepotica koje oduzimaju dah. I to nam je fašizam donio. Od grada u kojem su nekada živjeli svi, pretvorio se u etnički "istu naseobinu, gdje me, pogotovo ovi mlađi, "udno gledaju kad kažem da se zovem Dinko. U takvom gradu, u kojem žive samo jedni, ni ženske ni muške ljepote neče biti. Noge će biti sve kraće, a pogledi sve toplji. Sem pred kamerama Radiotelevizije Republike Srpske, javnog servisa svijetle koljačke tradicije!

Piše: [Dinko Gruhonjić](#)

Izvor vijesti: e-novine